

Sygn. akt V KK 401/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **P. S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb.
z art. 306 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2019 r.,

wniosków obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego
orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 maja 2018 r., sygn. akt III K (...), Sąd Okręgowy w S. uznał oskarżonego P. S. za winnego popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i in. i za to skazał go na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych po 200 zł każda.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zaskarżony wyrok zmienił w części dotyczącej oskarżonego P. S. w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody na rzecz T. K. (pkt X) i M. sp. z o.o. w W. – następcy prawnego B. (pkt XI). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanego P. S. , w których zawarli wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 26-27 i 41-43 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnioski obrońców skazanego nie zasługują na uwzględnienie.

Możliwość wstrzymania przez Sąd Najwyższy wykonania orzeczenia – przewidziana przepisem art. 532 § 1 k.p.k. – wiąże się z faktem wniesienia kasacji. Z powyższego wywodzi się, że wskazana instytucja nadzwyczajnego wstrzymania wykonania wyroku, dysponującego przymiotami prawomocności i wykonalności (art. 9 § 1 k.k.w.), ma charakter wyjątkowy, tak jak nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest kasacja.

W literaturze i w orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że podstawę decyzji w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia stanowi ocena argumentów nawiązujących do treści wniesionej skargi kasacyjnej, zaś podstaw tych nie należy mylić z podstawami odroczenia wykonania kary (przerwy w karze), takimi jak stan zdrowia skazanego, sytuacja rodzinna, czy inne względy uzasadnione społecznie, albo odnoszące się do osobistych przymiotów skazanego. Jak to wielokrotnie podkreślano, wyjątkowy charakter omawianej instytucji decyduje o tym, że ma ona zastosowanie tylko wówczas, gdy – niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia w przedmiocie kasacji – istnieje szczególnie wysoki stopień prawdopodobieństwa wydania przez Sąd Najwyższy takiego orzeczenia, w świetle którego dalsze wykonywanie zaskarżonego kasacją wyroku byłoby oczywiście niesłuszne, a także wiązało się z możliwością nastąpienia wyjątkowo dolegliwych, a w zasadzie nieodwracalnych dla skazanego skutków.

W świetle powyższego Sąd Najwyższy stwierdził, iż przedłożone w niniejszej sprawie wnioski o zastosowanie instytucji wskazanej w art. 532 § 1 k.p.k. nie zawierają tak doniosłych (o nadzwyczajnym charakterze) okoliczności, które jednoznacznie przemawiałyby za ich uwzględnieniem. We wnioskach tych podniesiono przede wszystkim to, że P. S. jest osobą niekaraną, wykształconą, przedsiębiorcą, utrzymuje rodzinę (małoletnie dziecko i niepracującą narzeczoną, sprawującą stałą opiekę nad chorą matką), a dochody z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej są jedynym źródłem utrzymania rodziny. Jak zaznaczono we wnioskach, skazany realizuje obecnie szereg robót drogowych (remonty nawierzchni dróg) dla podmiotów publicznych (jednostek samorządu terytorialnego), jest w trakcie spłacania leasingów dwóch samochodów, których używa w swojej działalności, prowadzi prace badawcze, zatem wykonanie zaskarżonego wyroku

spowoduje niemożność realizacji zobowiązań zawodowych, co pociągnie za sobą nie tylko upadłość przedsiębiorstwa, lecz również straty społeczne. Wskazano również, że skazany cierpi na wadę wrodzoną odcinka lędźwiowego kręgosłupa i ma wyznaczony termin operacji kręgosłupa.

Wymienione okoliczności nie należą jednak – jak wskazano wyżej – do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania wyroku. Nie mają one na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, by samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec skazanego, przepisu art. 532 § 1 k.p.k. Ich analiza może – co najwyżej – uzasadniać przekonanie o tym, że mogą one stanowić (i to też ewentualną) podstawę odroczenia, bądź przerwy w wykonywaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.). Również wstępny ogląd zarzutów podniesionych w kasacjach nie prowadzi do wniosku, że uchylene zaskarżonego wyroku jawi się, jako rozstrzygnięcie najbardziej prawdopodobne (dla porządku warto wspomnieć, że prokurator ocenił kasacje, jako oczywiście bezzasadne).

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.